

РЕШЕНИЕ

№ 3573

гр. София, 01.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 26.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **1973** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 211 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) във връзка с чл. 145–178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Производството е образувано по жалба на И. Р. П., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], вх. А, ап. 29, чрез адвокат Г. В., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица] срещу Заповед № 513з-180/09.01.2023 г., издадена от Директор на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ при МВР, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от шест месеца на основание чл. 194, ал. 2, т. 1 и т. 4 вр. чл. 197, ал. 1, т. 3 вр. чл. 200, т. 12 и т.15 вр. чл 204, т. 3 от ЗМВР. В жалбата са релевирани доводи, че заповедта е издадена в нарушение на административно-производствените правила и материалния закон.С оглед на това, се иска отмяна на оспорения административен акт. Претендират се сторените по делото разноски и адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно уведомен, не се явява. Представява се от адв. В., който поддържа депозирания жалба и моли съда да отмени оспорената заповед по изложените в същата съображения. Претендира сторените по делото разноски, съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК вр. чл. 144 от АПК.

Ответникът – Директор на Столична дирекция на вътрешните работи, редовно уведомен, не се явява. Представява се от юрисконсулт П., която моли съда да потвърди издадената заповед като правилна и законосъобразна. Претендира юрисконсултско възнаграждение и отправя възражение за прекомерност на

претендираното адвокатско възнаграждение в случай, че същото е над минималния размер.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София – град (АССГ), след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Оспорващият И. Р. П. е полицейски инспектор IV степен в 03 група „Контрол, регулиране и осигуряване на маршрути“ на 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР /ОПП-СДВР/, което обстоятелство не е спорно между страните.

Със Заповед № 81213-870/07.07.2022 г. на Министър на вътрешните работи, на основание чл. 33, т. 9 от ЗМВР, е назначена комисия от Дирекция „Инспекторат“ – МВР с цел извършване на проверка на правомерността на действия на полицейски служители при извършване на проверки, водени преписки и разследвания, свързани с Г. К. С. - извършител на тежко пътно-транспортно произшествие (ПТП) в [населено място], [улица] на 05.07.2022 г.

От Доклад рег. № 4575р-1768 от 31.08.2022 г. на Дирекция „Инспекторат“ на МВР се установява, че назначената комисия е извършила проверка в СДВР и други структури на МВР на правомерността на действията на полицейски служители при извършени проверки, водени преписки и разследвания, свързани с Г. С..

В т.1.9. от доклада е описан процесният случай от 01.06.2022 г., около 13:59 часа на [улица], при който от страна на жалбоподателя е извършена проверка на Г. С. като водач на лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] и на пътника в него. С. представил СУМПС, издадено от Конфедерация Швейцария.

Според доклада, И. П. не е констатирал, че Г. С. е загубил правоспособност по реда на чл.15 7, ал. 4 от ЗДвП и същият не е възстановил правата си по реда на чл. 157, ал. 5 от ЗДвП, поради което към момента на проверката е бил неправоспособен водач. Полицейският служител не е извършил справка в АИС „Граничен контрол“ по отношение на Г. С., за да установи дали същото е придобило правоспособност в Швейцария, нито е съставил АУАН на водача, с което не е изпълнил изискванията на т. 2 от Заповед № 81213-1229/01.10.2021 г. и задължението си по чл. 39, ал. 1, т. 4 от Инструкция № 81213-749/2014 г. и в нарушение на чл. 150 от ЗДвП е допуснал С. да управлява МПС, макар да е неправоспособен водач.

В доклада е посочено още, че като български гражданин Г. С. може да притежава СУМПС, издадено в Швейцария, в две хипотези: 1. При подмяна на българско свидетелство в хипотезата на чл. 151, ал. 9 от ЗДвП или 2. Придобиване на правоспособност в Швейцария. В първата хипотеза, статусът на българското СУМПС в РСОД е следвало да е „невалиден“, а не „отнет“. За да бъде налице втората хипотеза, Г. С. е следвало да е променил обичайното си местопребиваване - а, именно да е живял повече от 185 дни при последните последователни 12 месеца на територията на Швейцария, което се установява чрез справка в АИС „Граничен контрол“. Изложеното е квалифицирано като нарушение на чл. 194, ал. 2, т.1-2 от ЗМВР, чието установяване е от компетентността на Директора на СДВР като дисциплинарно наказващ орган /ДНО/ съгласно чл. 204, т. 3 от ЗМВР.

В Докладна записка с рег. № 4575р-2070/03.10.2022 г., изготвена от Директор на Дирекция „Инспекторат“ – МВР до Министър на вътрешните работи е извършен обстоен анализ на съдържанието на Доклад рег. № 4575р-1768 от 31.08.2022 г. на Дирекция „Инспекторат“ на МВР. В същата е посочено, че проверяващата комисия не

констатира данни за умисъл при осъществяване на неправомерните действия от служителите, като счита, че причините за допуснатите нарушения са недоброто познаване и прилагане на ЗДвП, ЗАНН, подзаконовите нормативни актове и вътрешноведомствената нормативна уредба, като с достатъчна степен на категоричност може да се предположи, че допуснатите нарушения са следствие на занижен, на практика липсващ контрол, от страна на съответните ръководители. Касаело се за еднотипни нарушения, допуснати от служители на ОПП – СДВР за сравнително дълъг период от време – повече от шест месеца. Контролът в тези случаи бил реално осъществим – всички данни били въведени в АИС АНД и с минимални усилия от страна на ръководителите може да се изяснят, както същността на пропуските, така и да бъдат предвидени мерки, чрез които тези пропуски при осъществяване на пътния контрол и правоприлагането да бъдат преустановени.

Със Заповед № 513з-8231/26.09.2022 г., издадена от Директор на СДВР на основание чл. 205, ал. 2 от ЗМВР е разпоредено извършване на проверка на данните, съдържащи се в Доклад рег. № 4575р-1768/31.08.2022 г. на Дирекция „Инспекторат“ на МВР. И. Р. П. е запознат със Заповед № 513з-8231/26.09.2022 г. на 04.10.2022 г. лично срещу подпис.

В изпълнение на заповедта за възложената проверка е изготвена Справка рег. № 513р-113835/21.11.2022 г. от Дисциплинарно-разследващата комисия, назначена със Заповед № 513з-8231/26.09.2022 г. на Директор на СДВР. Според т. 5, стр. 4/гръб/ от справката, на 01.06.2022 г., в 13:59 часа, на [улица]в [населено място], инспектор И. П., служител в ОПП-СДВР е извършил проверка на лицето Г. С., в качеството му на водач на лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] и пътника в него. Инспектор И. П. не е констатирал, че Г. С. е загубил придобитата правоспособност да управлява МПС по реда на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП и не е възстановил правата си по реда на чл. 157, ал. 5 от ЗДвП, поради което към момента на проверката същият е бил неправооспособен водач на МПС. Служителят не е извършил справка в АИС „Граничен контрол“ на лицето, с оглед установяване дали е условието за придобиване на правоспособност в Конфедерация Швейцария. В случая, проверяваното лице е криминално проявено, с отнето СУМПС още на 22.09.2009 г. и правоспособността му не е възстановена по реда на чл.157, ал. 5 от ЗДвП. Наличието на тези данни и представянето на чуждестранно СУМПС е следвало да събуди подозрение у полицейския служител и същият да положи необходимите усилия, за да изясни всички факти и обстоятелства с оглед изпълнението на служебните си задължения и реализирането на проверката в цялост. При наличие на тези първоначални данни и при положение, че служителят е разполагал с възможността и с достъпа до информация за задграничните пътувания на водача, за него е било възможно и задължително да провери редовността на представеното му чуждестранно СУМПС. Същото е с дата на издаване 15.06.2021 г., а видно от Писмо рег. № 513р-102656/20.10.2022 г. по описа на СДВР, съдържащо справка за задграничните пътувания на Г. К. С. за периода от 15.04.2021 г. до 05.07.2022 г., същият считано от 15.04.2021 г. до датата на издаване на швейцарското свидетелство за управление на МПС – 15.06.2021 г. няма регистрирани излизания извън територията на Република България. Това обстоятелство е следвало да породява съмнение у проверяващия служител относно валидността и редовността на представения от водача документ за правоуправление и той да предприеме последващи действия по компетентност. Служителят не е съставил АУАН на водача, с което не е изпълнил изискванията на т.2

от МЗ № 8121з-1229/01.10.2021 г. и задължението си по чл.39, ал.4, т.1 от Инструкция № 8121з-749/2014 г. спрямо Г. С., при което, в нарушение на чл.150 ЗДвП, последният е допуснат да управлява МПС като неправопособен водач.

Така описаните факти са квалифицирани като предварителни данни за извършени от инспектор И. П. нарушения на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 1, предл. второ, алт. първа от ЗМВР „неизпълнение на заповеди на министъра на вътрешните работи“ и т.2 „неизпълнение на служебни задължения по ЗМВР“.

Въз основа на така извършената проверка е издадена оспорената в настоящето съдебно производство Заповед рег. № 513з-180/09.01.2023 г. на Директор на СДВР, с която на И. Р. П., полицейски инспектор, IV степен в 03 група „Контрол, регулиране и осигуряване на маршрути“ на 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ към ОПП-СДВР на основание чл.194, ал. 2, т. 1 вр. чл. 197, ал. 1, т. 3, вр. чл. 200, ал. 1, т. 15 от ЗМВР е наложено дисциплинарно наказание „Порицание“ за срок от шест месеца. ДНО е възприел изцяло описаната в Справка рег. № 513р-113835/ 21.11.2022 г. фактическа обстановка с допълнението, че служителят е следвало да предприеме действия по компетентност и да извърши необходимите справки, вкл. за задгранични пътувания на водача, за да разкрие обективната истина относно валидността и истинността на представеното му СУМПС. Възприета е и правната квалификация на описаното деяние като основание за ангажиране на дисциплинарната отговорност на служителя – нарушение на чл. 62, ал. 6 от Инструкция № 8121з-749/2014 г., вр. чл.194, ал. 2, т. 1, предл. 1-во от ЗМВР, вр. чл. 200, ал. 1, т.15 от ЗМВР - неизпълнение на разпоредбите на този закон и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове.

Оспорената заповед е връчена лично на жалбоподателя срещу подпис на 16.01.2023 г. в 15:00 часа (л.18,гръб).

От страна на ответника в хода на съдебното производство се представиха следните писмени доказателства: Удостоверение рег. № 513р-78249/18.08.2022 г. за компетентност на дисциплинарно наказващия орган; Протокол за запознаване с длъжностна характеристика № 513р-94259/21.11.2019 г. относно И. Р. П., полицейски инспектор, IV степен в 03 група „Контрол, регулиране и осигуряване на маршрути“ на 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ към ОПП-СДВР.

В хода на съдебното производство в качеството на свидетел беше разпитан следното лице: З. В. К., колега на жалбоподателя.

Свидетелят К. заяви, че познава И. П., колеги са, работят заедно в ОПП-СДВР. Относно проверките в АИС за задгранични пътувания, свидетелят заявява, че се извършват, когато бъде представено свидетелство за правоуправление, изискващо граничен контрол, както в случая е Англия. Пояснява, че великобританските свидетелства на български граждани се издават за три месеца и тогава се извършва такава проверка. Няма разпореждания, нито наредба, изискваща всяко свидетелство за правоуправление, различно от българското да бъде проверявано от полицейските служители.

К. заявява, че е запознат с проверката, извършена на 01.06.2022 г. Той и жалбоподателят са били в екип. Допълва, че водачът не е бил спрян за нарушение, а поради рутинна проверка, като им е представил СУМПС, издадено от Конфедерация Швейцария, същото било в срок. Заявява, че в колегата му И. П. проверил водача, представеното от него СУМПС, включително и пътника в автомобила със служебния таблет. В тази връзка е установено, че към водача на МПС има интерес, за което от

страна на И. П. е изготвена подробна докладна записка по случая. Предвид, че към момента на извършената проверка не са били установени нарушения от страна на водача на МПС, той и пътникът са били освободени. Свидетелят К. заявява, че и към онзи момент и към настояща дата в служебните им таблети няма инсталирана такава програма за извършване на такъв тип проверка, включително в тяхната дежурна – главната дежурна на КАТ не разполага с достъп до такъв вид информация. Достъп до тази информация имат Главна дирекция и подобни проверки могат да се правят само в работен ден и в работно време. В тази система липсва информация и данни за швейцарските свидетелства за правоуправление. Свидетелят допълва, че той и колегите му нямат пряк достъп до системата „Граничен контрол“ в служебните си таблети по време на работа. Достъп има само в дежурната на ОПП-СДВР и при свидетелства, които изискват този вид контрол, като канадските и английските, граничният контрол се осъществява чрез дежурната. В системата RESPER няма данни за швейцарските свидетелства. За Великобритания има, но там има изискване българските граждани да управляват МПС максимум три месеца на територията на Република България, без да са напускали границите. Такъв граничен контрол се извършва на великобританските и на канадските свидетелства, тъй като ЗДВП го изисква и по конкретно чл. 162, ал. 1 от същия закон. Допълва, че има свидетелства за правоуправление от различни страни, които изискват граничен контрол. Откакто Великобритания е излязла от Шенген, това се изисква, преди не е имало проблем с английските свидетелства за правоуправление, докато са валидни. Пояснява, че швейцарските свидетелства нямат ограничения – стига същите да са в срок на валидност, не съществува ограничение български гражданин да управлява с него на територията на Република България, за разлика от английското свидетелство за управление – срок до три месеца. Заявява, че до настоящия момент, никой не ги е обучавал като служители за разпознаване не само на неистински свидетелства, но и за лични документи. Такъв вид обучение не се извършва.

Относно системата RESPER, заявява, че разликата е голяма между RESPER - системата, проверяваща валидността, истинското съдържание на свидетелството и граничния контрол. Г. контрол проверява кога лицето последно е влязло на територията на Република България, докато в системата RESPER има данни за всички държави – членки, на всяка държава свидетелствата на какви изисквания трябва да отговарят. В системата RESPER не може да се извърши проверка за Конфедерация Швейцария, тъй като тя не е в ЕС и няма достъп за тях. Твърди, че той и И. П. не са се усъмнили в действителността на представеното швейцарско свидетелство за правоуправление. За последното няма ограничение за срока, в който може да се управлява в Република България. Минималното съдържание на конкретното свидетелство се вижда – има посочен срок на валидност, категория, респективно имената на английски език отговарят ли на документа за самоличност, който е представен от конкретното лице. Свидетелят заявява, че не по ред, а по-скоро от практиката той и колегите му са наясно, че при проверката се проверява свидетелството за валидност, имената, снимката да отговаря на представящото свидетелството лице, като при представено чуждо свидетелство, се изисква документ за самоличност, и се извършва сверяване на имената между двата документа. Допълва, че в онзи случай той и колегата му П. са извършили проверката по този начин – с лична карта лицето е било проверено, включително и свидетелството от Конфедерация Швейцария, че е вписано в таблета.

Съдът кредитира свидетелските показания като такива на очевидец на процесната проверка, като логични и съответстващи на относимата нормативна уредба. Въз основа на тях настоящият съдебен състав, приема, че към датата на проверката проверяващите служители не са разполагали с база данни, от която да проверят валидността на СУМПС, издадено от Конфедерация Швейцария, тъй като системата чрез таблета касаела единствено валидността на български документи за самоличност. Нещо повече липсата на техническа възможност е заявена в Писмено обяснение рег. № 513р-96359/05.10.2022 г., включително и в изготвена по случая от жалбоподателя Докладна записка с рег. № 4332р-29360/02.06.2022 г., и това обстоятелство се потвърди от свидетелските показания на К.. Това обстоятелство по никакъв начин не се опроверга чрез представяне на надлежни доказателства от страна на ответника. Ето защо, неизвършването на справка чрез „EUCARIS-RESPER“ не може и не следва да се вменява във вина на жалбоподателя, тъй като същият е бил обективно възпрепятстван, поради причини, произтичащи от поведението на самия ответник.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът намира следното:

Жалбата е допустима, подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Заповедта е връчена на жалбоподателя на 16.01.2023 г. в 15:00 часа, а жалбата, подадена директно до съда, е депозирана на 30.01.2023 г., в рамките на 14-дневния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК във вр. с чл. 211 от ЗМВР.

Разгледана по същество жалбата е **основателна**.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, Съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта е издадена от компетентен административен орган по чл. 204, т. 3 от ЗМВР – Директорът на СДВР-МВР, разполагащ с правомощията и компетентността да издава заповеди за налагане на дисциплинарни наказания. По делото е безспорно установено, че жалбоподателят е служител по смисъла на ЗМВР, който факт се установи от представените по делото писмени доказателства.

При издаването на административния акт е спазена предвидената от закона форма съгласно чл. 59, ал. 2 от АПК. Спазено е изискването по чл. 59, ал. 2, т. 8 от АПК, според което административният акт следва да съдържа дата на издаване и подпис на лицето, издало акта, с означаване на длъжността му. В случая оспорената заповед отговаря на посоченото изискване – посочена е датата на издаването ѝ, както и длъжността на издателя ѝ. Оспорената заповед е издадена в съответствие на разпоредбата на чл. 210 от ЗМВР, същата съдържа нормативно изискуемите реквизити. В нея е посочено нормативното основание за издаването и, в разпоредителната част са налице задължителните за изпълнение разпореждания на Директора на СДВР-МВР. Посочени са както следва: наименование на органа, издал акта; извършителят

на дисциплинарното нарушение; мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението, както и доказателствата, въз основа, на които е установено. Настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед е мотивирана, описаните в същата факти и обстоятелства са подробно индивидуализирани и съответстват на извършеното от жалбоподателя нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 1 от ЗМВР. В оспорения административен акт е налична информация пред кой орган и в какъв срок същата може да бъде обжалвана.

Оспорената заповед е издадена в съответствие с нормата на чл. 206, ал. 2 от ЗМВР, като при налагане на дисциплинарното наказание са взети предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, респективно обстоятелствата, при които е извършено нарушението, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата, както и дадените писмени обяснения от страна на жалбоподателя.

Дисциплинарно наказание е наложено в 2-месечния срок по чл. 195, ал. 1 от ЗМВР, който в случая тече от запознаване на ДНО на 24.11.2022 г. със справка рег. № 513р-113835 от 21.11.2022 г.

Дисциплинарното производство е образувано със Заповед № 513з-8231/26.09.2022 г., издадена от Директор на СДВР, с която на основание чл. 205, ал. 2 от ЗМВР е разпоредена проверка на данните, посочени в Доклад рег. № 4575р-1768 от 31.08.2022 г. на Дирекция „Инспекторат“ на МВР. Представеното по делото копие от заповедта по чл. 205, ал. 2 от ЗМВР съдържа отбелязване за запознаване на служителя с нея, с което, съдът намира, че е изпълнено изискването на чл. 18, ал. 1 от Инструкция № 8121з-877/2021 г., включително с правата му по чл. 205, ал. 3 и 5 и чл. 207, ал. 8 от ЗМВР, каквото е изричното писмено отбелязване в акта.

При запознаване със заповедта по чл. 205, ал. 2 от ЗМВР, на 04.10.2022 г. на служителя е връчена Покана рег. № 513р-95326/03.10.2022 г. за даване на обяснения и възражения в тридневен срок. Служителят представил Писмено сведение рег. № 513р-96359/05.10.2022 г., в което посочил, че на 01.06.2022 е извършвал служебна дейност като АП – Контрола, съвместно с колегата му младши инспектор З. К. за времето от 07:00 часа до 19:00 часа. Около 14:00 часа на [улица]са забелязали лек автомобил, марка „А.“, модел „СКУ7“, рег. [рег.номер на МПС] , с водач, с множество татуировки по лицето, което породило съмнение у П. и колегата му, че лицето е от криминалния контингент, поради което същият бил спрял за полицейска проверка срещу пазар „И. В.“. При стриктно спазване на Инструкция за пътен контрол № 8121з-749/20.10.2014 г., П. и колегата му извършили проверка на автомобила и неговия водач, включително и на пасажера му. От страна на водача са били предоставени валидни документи за самоличност и валидни документи за управляваното МПС. Водачът бил установен като Г. К. С., а пътникът като Р. Р.. След извършената проверка в РСОД, полицейските служители, установили, че водачът на МПС се издирва. В тази връзка от тяхна страна е докладвано за проверката на ОДЧ-99 /ОДЧ при ОПП-СДВР/ и след извършената справка е установено, че Г. К. С. е под „Директно наблюдение“, има криминална регистрация по код 8 и код 6. В служебния таблет при извършената справка на водача, излязло съобщение, че българското му

СУМПС е със статус отчет/изчет. От страна на С. при извършената му проверка, било представено СУМПС с актуална валидност, издадено от Конфедерация Швейцария, с валиден табличен вид по Приложение № 6, за което нямало как полицейските служители да се усъмнят относно истинността му /СУМПС, издадени от Конфедерация Швейцария са валидни на територията на Република България/, поради което справка в АИС „Граничен контрол“ не би следвало да бъде извършвана, тъй като според чл. 161, т. 5 от ЗДвП е конкретизирано, че СУМПС, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България за категорията, за която е издадено, в следните случаи: свидетелството е издадено от държава-членка на ЕС, или от друга държава – страна по Споразумението за ЕИП, или от Конфедерация Швейцария. В тази връзка от страна на П. е посочено, че няма достъп за „Единната система за обмен на информация за шофьорски книжки - РЕСПЕР“, поради което не са извършени допълнителни проверки. От страна на П. на момента е била изготвена подробна докладна записка с рег. № 4332Р-29360/02.06.2022 г., с която бил запознат неговият пряк ръководител – главен инспектор С. С..

Инспектор И. П. е запознат и със заключителната Справка рег. № 513р-113835/21.11.2022 г., във връзка с която му е връчена Покана рег. № 513р-118129 от 01.12.2022 г. от ДНО за даване на допълнителни обяснения и възражения. Въпреки предоставената му възможност, И. П. не представил допълнителни сведения в предоставения му 24-часов срок. Това обстоятелство е отразено в Протокол с рег. № 513р-126666/22.12.2022 г. по описа на СДВР. Писмените обяснения на служителя са приети от ДНО по реда на чл. 27, ал. 3 от Инструкция рег. № 8121з-877/2021 г. за дисциплината и дисциплинарната практика в МВР (Инструкция рег. № 8121з-877/2021 г.), поради което, съдът намира, че процедурата по чл. 206, ал. 1 от ЗМВР е изпълнена законосъобразно.

По изложените съображения съдът приема, че в хода на дисциплинарното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил акт в противен смисъл.

Относно приложението на материалния закон:

На инспектор И. П. е наложено дисциплинарно наказание за това, че на 01.06.2022 г., при извършена проверка на Г. С. като водач на МПС, с рег. [рег.номер на МПС] и на пътника в него, не е спазил разпоредбата на чл. 62, ал. 6 от Инструкция № 8121з-749/20.10.2014 г., според която норма: „проверката на водачи и ППС задължително започва с извършването на справка по регистрационен номер на МПС и/или идентификационен номер на рама, данни за водача, валидност на СУМПС, и данни на пътуващите лица чрез РСОД, а когато РСОД е повредена, наредът не разполага с такава или при друга невъзможност - чрез ОДЦ/ОДЧ. Справка за валидността на СУМПС, издадени от други държави - членки на ЕС, се извършва в системата "EUCARIS-RESPER" чрез РСОД или ОДЦ/ОДЧ“.

Тази редакция на нормата, цитирана и в оспорената заповед, е в сила от 01.11.2022 г., т.е. същата не е била действаща и няма как да бъде нарушена

към датата на извършване на нарушението на 01.06.2022 г. Към дата 01.06.2022 г. е действала редакцията на нормата /в сила от 26.01.2021 г./, съгласно която при установяване на невръчен електронен фиш на проверяваните лица полицейски орган отпечатва същия чрез мобилно печатащо устройство и предприема действия за връчването му. В аналогичен смисъл към датата на извършване на нарушението е разпоредбата на чл. 62, ал. 5 от Инструкция 8121з-749/20.10. 2014 г. /в сила от 26.01.2021 г./, според която проверката задължително започва с извършването на справка по регистрационен номер на МПС и данни за водача и пътуващите лица чрез РСОД, а когато РСОД е повредена или нарядът не разполага с такава - чрез ОДЦ/ОДЧ. Последната норма обаче не е посочена като нарушена в процесната заповед.

Настоящият съдебен състав приема, че така установеното е достатъчно да обоснове материална незаконосъобразност на оспорената заповед. Недопустимо е да бъде ангажирана отговорност за нарушение на разпоредба, която не е действаща към датата на вмененото нарушение. На по-силно основание това е относимо към санкционно производство за ангажиране на отговорността на уличено лице, на което следва да се предостави възможност да разбере повдигнатото му дисциплинарно обвинение, респективно да организира адекватно защитата си срещу него.

Предвид, че в процесната заповед и при описание на вмененото нарушение са цитирани и други закони и подзакони разпоредби, за пълнота на изложението следва да бъде изследвано и тяхното приложение:

Видно от заповедта, инспектор И. П. е констатирал, че Г. С. е загубил своята правоспособност да управлява МПС по реда на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП /като водач, на когото са отнети всички контролни точки/ и не е възстановил правата си по реда на чл. 157, ал. 5 от ЗДвП - лице, което е загубило правоспособност да управлява МПС по реда на ал. 4, след като е върнало свидетелството си за управление, има право отново да бъде допуснато до изпит пред съответните органи за придобиване на такава правоспособност, но не по-рано от 6 месеца от датата, на която е върнато свидетелството. Установил е, че водачът е под „Директно наблюдение“ и има криминална регистрация по код 8 и код 9. Прието е, че полицейският служител не е извършил действия проверка за валидност на представеното от водача СУМПС, издадено от Конфедерация Швейцария, което би имало за резултат констатиране неистинността на представения документ, както и последващо преустановяване на нарушението на ЗДвП от страна на водача.

В тази връзка обосновано наказаното лице се позовава на разпоредбата на чл. 162, ал. 1 вр. чл. 161, ал. 1, т. 5 от ЗДвП, според която българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. Поради, което полицейските служители нямат за задължение да извършат проверка за пътуванията на такъв водач за напускане и влизане през ГКПП на Република България.

Нормата на чл. 161 от ЗДвП определя случаите, в които СУМПС, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България за категорията, за която е издадено, а именно: 1. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на Приложение № 6 към конвенцията; 2. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Споразумението между страните по С. договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на чл. IV,б. „а“ от него; 3. свидетелството е придружено от легализиран превод на български език; 4. свидетелството е международно и отговаря на изискванията на Приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата; 5. свидетелството е издадено от държава членка на ЕС, или от друга държава-страна по Споразумението за ЕИП, или от Конфедерация Швейцария. В тази връзка, правилни са изложените в жалбата доводи, че правилата за валидността и признаването в България на СУМПС, издадено от чужди държави, са уредени в ЗДвП, както и от няколко международни договора, Женевската конвенция за движение по пътищата от 1949 г., В. конвенция за движение по пътищата от 1968 г. и Споразумението между страните по съюзническия договор относно статута на техните въоръжени сили. Безспорно тези международни договори са обнародвани, ратифицирани и влезли в сила за България. В ЗДвП са предвидени ограничения по отношение на български граждани и чужденци, дългосрочно пребиваващи в България, притежаващи признато за валидно чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава-членка на ЕС, или от друга държава-страна по Споразумението за ЕИП или от Конфедерация Швейцария. Ограничението, съгласно българския закон се отнася до срока /3-месечен/, в който посочените лица имат право да управляват в Република България с чуждестранното свидетелство, отговарящо на изискванията за валидност, съгласно приложимия за него режим.

Следва да се възприеме като почиваща на визираната законова разпоредба защитната теза на жалбоподателя, че при представено редовно от външна страна СУМПС, издадено от Швейцария, проверяващите служители не са имали основание да извършат допълнителни проверки.

Според относимата към датата на извършване на нарушението редакция на чл. 53 от Инструкция 81213-749/2014 г. полицейските наряди по контрол на пътното движение своевременно докладват в ОДЦ/ОДЧ:

1. (изм. - ДВ, бр. 7 от 2021 г., в сила от 26.01.2021 г.) при констатиране на престъпления и нарушения на обществения ред;
2. (изм. - ДВ, бр. 7 от 2021 г., в сила от 26.01.2021 г.) за извършване на проверка на МПС и на лица и за взетото отношение, когато РСОД е повредена или нарядът не разполага с такава;
3. при констатирани проблеми/неизправности по състоянието на пътната мрежа, създаващи опасност за живота и здравето на участниците в движението, като по възможност на място предприемат мерки за отстраняването им.

В случая, служителят е изпълнил задължението си до докладва в ОДЧ-99 /ОДЧ при ОПП-СДВР/, като във връзка с това е установено, че лицето Г. С. е

под „Дискретно наблюдение“ и има криминална регистрация по код 8 и код 6, както и че същият макар да е с отнето българско СУМПС, представя СУМПС, издадено от Конфедерация Швейцария, с актуална валидност. Поради това и на основание чл. 161, т. 5 от ЗДвП, друга проверка не следва да бъде извършвана. Отделно от това, както се установи по делото от събраните писмени и гласни доказателства, полицейският служител не разполага с достъп до „Единната система за обмен на информация за шофьорски книжки - РЕСПЕР“.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав намира за необосновани мотивите на оспорената заповед, че „служителят не е изпълнил задължението за извършване на проверка за валидност на СУМПС, и че в тази насока не са предприети никакви действия и не са извършени съответните справки“. Противно това, се установи, че от страна на жалбоподателя е изготвена докладна записка, в която е посочил установеното по отношение на Г. С., включително и чуждестранното СУМПС, с което действие безспорно е изпълнил служебните си задължения. Рутинното спиране на Г. С. като водач на 01.06.2022 г. е отразено съгласно чл. 58, ал.2 от Инструкция № 8121з-749/20.10.2014 г. - за спиране на ППС, когато водачът не е извършил нарушение на ЗДвП и няма данни по ал. 1, т. 3 или 4, служителят отразява това обстоятелство в РСОД.

Предвид гореизложените съображения, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма, но при несъответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменена.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателя следва да се присъдят сторените разноски за държавна такса в размер на 10 лв. и за адвокатско възнаграждение в размер на 800 лв. Към момента на сключване на договора за правна защита и съдействие с адв. Г. В., който служи за разписка за реално плащане на сумата, от 18.01.2023 г. размерът на минималното възнаграждение по дела по ЗМВР е 750 лв. съгласно чл.8, ал.2, т.3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Договореният е заплатен размер от 800 лв. е близък до минималния и напълно съответства на фактическата и правна сложност на спора. Поради това, отправеното от ответника възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

Така мотивиран от изложеното и на основание чл. 211 и следващите от ЗМВР вр. чл. 172 от АПК, Административен съд София – град,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № 513з-180/09.01.2023 г., издадена от Директор на Столична дирекция на вътрешните работи при МВР, с която на инспектор И. Р. П. – полицейски инспектор, IV степен в 03 група „Контрол, регулиране и осигуряване на маршрути“ на 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР-МВР, е наложено

дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от шест месеца на основание чл. 194, ал. 2, т. 1 и т. 4 вр. чл. 197, ал. 1, т. 3 вр. чл. 200, т. 12 и т.15 вр. чл. 204, т. 3 от ЗМВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи при МВР да заплати на И. Р. П., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], вх. А, ап. 29 сторените по делото разноски в размер на 810,00 лв. /осемстотин и десет лева/.

РЕШЕНИЕТО е окончателно не подлежи на обжалване на основание чл. 211 от ЗМВР.

СЪДИЯ: